

Podobenstvo o rozsievачovi...

Pýtal som sa raz istého vydavateľa literatúry v Nemecku, ako vysoký náklad je u knižných noviniek. Neveril som vlastným ušiam, keď mi povedal, že päťsto kusov. Viac sa vraj nepredá, dodal. Keď som sa tomu začudoval, podotkol smutne: „Čo chcete, dnes sa všeobecne prestáva čítať. A pokiaľ sa jedná o duchovnú literatúru, tak sa nájdu ešte zbožné duše, ktoré niečo kúpia, ale nie som si istý, či to aj naozaj čítajú.“ Vtedy som si spomenul na jeden starý úryvok: „Knihy sú rieky, ktoré zavlážujú celú zem, ony sú pramene múdrosti, knihy sú bezodné hĺbočiny, potešujú nás v smútku, sú uzdou zdržanlivosti.“ Jedná sa o úryvok z dlhej chvály knižnej múdrosti, ktorý nájdeme v Nestorovej kyjevskej kronike (1037) a tento text sa vzťahuje na knieža Jaroslava Múdreho. On sa totiž postaral o mnoho nových knižných prekladov Písma do národného jazyka, a tak „zasial do srdca veriacich slovo knihy kníh.“

V životopisoch starých svätcov nájdeme dva rôzne typy ich duchovného rastu: o jedných sa hovorí, že nemali žiadneho iného učiteľa len Svätého Ducha, že hovorili iba to, čo im diktovalo čisté svedomie. O druhých sa naopak hovorí, že sa napájali múdrou poučením z kníh a že boli touto múdrosťou preniknutí ako „špongia vodou“.

V rannom stredoveku bola kniha malým zázrakom, a preto ju zdobili zlatom a slonovinou. Svätý Augustín sa priznáva, že za svoje skutočné obrátenie vďačí práve knihe. Vo svojej knihe „Vyznania“ opisuje v akom žalostnom stave sa nachádzal. Už dávno poznal pravdu, ale stále sa nevedel odhodlať urobiť to, čo súviselo s novým životom. Nakoniec na neho nepôsobili už ani slzy matky, ani výrečnosť svätého Ambróza. Raz sa mu však dostala do rúk kniha Svätého Písma a počul vnútorný hlas: „Vezmi a čítaj!“ Sotva prečítal kúsok z nej, zdalo sa mu, ako keby mu „do srdca prenikol lúč jasného svetla a všetky pochybnosti zrazu zmizli“. Od tej chvíle svätý Augustín pevne veril, že v ťažkých životných chvíľach, v pokušeniach či v smútku je najlepším riešením siahnuť po dobrej knihe.

Pre svätého Bernarda je medzi modlitbou a knihou taký tesný vzťah, že sa od seba nedajú oddeliť. Preto považoval duchovné čítanie za vážnu povinnosť pre každého kresťana. Svätý Hieronym zasa radil istej bohatej rímskej dáme, aby predala všetky svoje šperky: „Od dnešného dňa budú tvoje perly a náhrdelníkmi knihy Písma Svätého.

Miluj Písmo, a bude ťa milovať múdrosť! Miluj múdrosť, a spasíš sa!“

Ako všetko ostatné je umením tak aj dobré čítanie. Práve dnes môžeme vidieť ako málo ľudí dokáže čítať s opravdivým úžitkom. Vychovávateľa dobre vedia, že nie je tak dôležité veľa prečítať, ale dôležitejšie je vedieť stráviť to, čo sme prečítali. Pokiaľ ide o čítanie duchovnej literatúry, nájdeme množstvo dobrých rád u cirkevných otcov. Na prvom mieste varujú pred zvedavosťou po novostiach. Táto snaha je dobrá pri učení, pri štúdiu, ale ani tam sa veľmi neosvedčuje. Duchovné čítanie má byť podľa svätého Augustína ako jedlo, ale s povzdychom dodáva: „Je veľa tých, ktorí len čítajú, a predsa vstávajú od stola hladní.“ Chytajú sa totiž iba tých myšlienok, ktoré ich zaujali svojou novosťou, ale nezastavia sa pritom nad tým, čo práve najviac potrebujú. Rodriguez sa takýmto čitateľom posmieva, že sa podobajú ľuďom, ktorí by chceli jesť iba to, čo predtým ešte nikdy nejedli. Títo by mohli umrieť hladom pred bohato prestretým stolom.

Svätý Gregor Veľký napomína jedného carhradského lekára, ktorý bol veľmi aktívny a zadovážil mnoho peňazí na vykúpenie otrokov z otroctva, ale pri knihe nevedel obsedieť, iba listoval jej strany. Načo také čítanie? Svätý Gregor upozorňuje, že nad jednou stranou dlho posedí ten, kto vie, že z toho, čo prečítal bude skladať počet. „Čítaj raz,“ píše svätý Efrém, „čítaj druhý raz, tretí, opakuj si to, lebo len tak zachytíš zmysel toho, čo je tam napísané.“ Svätý Efrém je zaujímavý i v tom, že vie aká deravá je ľudská pamäť – nestačí pochopiť, nestačí si ani zaumieniť, že si zapamätá prečítané. Preto je potrebné si občas niečo aj poznačiť, zapísať. „Keď čítaš, buď ako včela, ktorá si sadá na kvety a vždy si odnesie trochu medu.“ Staroruské výpisky z kníh sa tak aj naozaj nazývali „včely“.

To však predpokladá, že si zvolíme naozaj hodnotnú literatúru na čítanie. Život je príliš krátky na to, aby sme čítali dobré knihy. Musíme si nájsť tie najlepšie, a predovšetkým tú jednu, z ktorej čerpáme Božiu múdrosť – knihu Svätého Písma.

Ferko Šelinger

Slovensko bude rozkvitnutá ruža

Ak naše cesty často budú viesť do chrámu, keď nás tajné bôle súžia, ak od klamstva viac platiť bude česť, nik svoj diel viny neodmietne niesť, Slovensko bude rozkvitnutá ruža.

Ak pochopíme, že sú Boží dar aj vtáci, ktorí nad korisťou krúžia, ak blížnym svojim pripravíme jar v čase, keď mrazy padnú na chotáre, Slovensko bude rozkvitnutá ruža.

Ak rozum bude vládnuť našim dňom, už neopustí žena svojho muža, stužka dúh žiarivá bude len im dvom, duchom pokoja naplní sa dom, Slovensko bude rozkvitnutá ruža.

Ak tým, čo blúdila, ukážeme smer, dnu ich vpustíme, ak po teple túžia, keď roztrasie ich chladný december a oni prídu k prahu našich dvier, Slovensko bude rozkvitnutá ruža.

Ak ochranou nám bude svätá Mať, keď polia naše plané vetry splúžia, reč otca piesňou bude sa nám zdať, snečnou stenou rozpadnutá hať, Slovensko bude rozkvitnutá ruža.

Ak nebude už medzi nami ak, neskalia vodu vence starých skruží, na správnu koľaj vojde každý vlak, po strunách lásky rozbehne sa slák, Slovensko bude krajom živých ruží...

Počas leta som slúžil svätú omšu pre mladých, ktorí boli v evanjelizačnom tábore. Po svätom prijímaní začali spievať pieseň zloženú z troch slov: „Ježiš je Kráľ. Pritom dvíhali ruky, aby symbolicky ukázali moc Ježiša Kráľa. Pripomenulo mi to ikonu Pantokratora, ktorá Ježiša zobrazuje ako vládcu všetkého, čo existuje. Ako sa vlastne stal Ježiš Kráľom?

Ježišovi súčasníci očakávali v osobe Mesiáša, ktorého predpovedali proroci, mocného osloboditeľa. Mal byť ich jediným kráľom, ktorého nebude možné zvrhnúť. Jeho moc a kráľovstvo im mali priniesť blaženosť ako samozrejмый dôsledok toho, že je neporaziteľným ochrancom Izraela. Ktovie, čo všetko ešte čakali od predpovedaného prorokmi? Že azda porazí rímskych okupantov, odstráni skorumpovaných

sudcov či zruší vrstvu povrchných farizejov... Táto predstava musela byť veľmi lákavá, veď vidíme, že s ňou po rokoch v Ježišovej škole zápasia aj samotní apoštoli. Keď ho uvidel Ján Krstiteľ na brehu Jordánu, neohlásil príchod kráľa - bojovníka.

Spoznal v ňom Baránka z Izaiášovho proroctva, ktorý bude niesť naše hriechy. Aký silný je kontrast v pohľadoch na Nazaretského. To, že Ježiš dovolil, aby ho hneď na začiatku verejného účinkovania označil Ján za biblického „Baránka“ dokazuje, že on sám sa dištancoval od mocenských predstáv o Vykupiteľovi. Spôsob, akým sa Ján Krstiteľ pozeral na svet, mu dovolil odhaliť, že hriechy ľudí sú prvou príčinou zla vo svete. Ježiš je pre neho tým, ktorý nastolí poriadok od samého základu, a to odstránením hriechov ľudí. Preto nepripravuje cestu pre jeho príchod verbovaním armády, ale vodou krstu - symbolom očistenia.

Svätý Otec často pripomína, že aj dnes podceňujeme hriech a jeho dopad na človeka a spoločnosť. Ľudia, tak v Jánovej ako aj v našej dobe, však majú tendenciu na to zabúdať a pre následky hriechu prehliadajú príčinu. Cestou pripravenou pre Vykupiteľa však nie je dobyté územie, ale každý kajúci človek.

Jaroslav Ivančo

V prírode je zabudované tajomstvo fantastickej lásky. Tlkot môjho srdca, stotisíckrát denne, zadarmo. Nadýchnem sa denne dvadsaťtisíckrát a na stoštyridsať kubických metrov vzduchu, ktoré na to potrebujem, nedostanem nijaký účet.

Pýtam sa, koľko letov koľkých včielok bolo potrebných na malú lyžičku zlatožltého medu na moje raňajky. A koľko kvetov muselo rozkvitnúť. A kto sa stará o slnko, aby svietilo, lebo ak prší, včielky nelietajú. A to všetko iba kvôli lyžičke zlatožltého medu na moje raňajky.

Za každý kúsok chleba, ktorý zjem, niekto vložil semienko do zeme. Bytosť, väčšia ako človek, vložila do osiva nadbytok kvitnúceho obilia. Milujem osivo, ktoré vzrastá v teplom objatí matky Zeme, aby dalo ľuďom zrna na každodenný chlieb, dar neba a zeme, dar Boha a dar ľudí, aby sme mohli žiť.

Komu sa mám poďakovať?

Existuje niekto, kto si o mne nesmierne veľa myslí. Cítim sa milovaný až do špičiek mojich prstov na nohách. Chcel by som sa poďakovať. Prekypujem vďačnosťou. Ale povedz mi, komu sa mám poďakovať. Nijakému profesorovi ani prezidentovi, nijakému generálnemu riaditeľovi alebo predsedovi predstavenstva.

Milému Bohu sa chcem poďakovať.

Láska ma tisíčkami rúk,

Tisíčkami rúk ma bozkáva.

Tisíčkami plodov ma živí.

Nosí ma na tisíčkach krídiel.

Je to môj Boh. Som uňho doma ako dieťa.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v 2.týždni Cezročného obdobia

22.Lutorok

17.00 + Jozefa Macáková

23.I. streda

18.00 za farníkov

25.I. piatok

17.00 + Miroslav Kordoš

26.I.sobota

15.00 sobáš so sv.omšou

Marek Havala a Kamila Uhlárová

Upratovanie kostola č.d. 76 – 100

27. I. 3.nedeľa v Cezročnom období

8.00 na úmysel

9.15 + Mária Bilská (30 deň)

Liturgický kalendár

21.I. pondelok sv. Agnesa, panna a mučenica

22.I. utorok sv. Vincent, diakon a mučeník

23.I. streda sv. Ján Almužník, biskup

24.I. štvrtok sv. František Saleský, biskup a učiteľ Cirkvi

25.I. piatok Obrátenie sv. Pavla apoštola - sviatok

26.I.sobota sv. Timotej a Titus, biskupi

Vy ste svetlo sveta. Mesto postavené na návrší sa nedá ukryť. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým, čo sú v dome. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach

(Mt 5, 14 - 16).

Dôveryhodnosť

Ježiš dáva kresťanom jasné poslanie:

majú žiť tak, aby svojim životom iným sprostredkovali vzťah a oslavu Boha. Je to ťažké poslanie, lebo sme ľudia hriešni a slabí. Ježiš vie, že je ťažké stať sa dokonalými svetlami. S jeho pomocou sa však každý z ľudí môže stať aspoň malým svetlom. Vieme, že v tme aj malé svetlo má veľký význam. Ak sa o to kresťan snaží, môže sa stať dôveryhodným. To má dôležitý význam i kvalitu jeho komunikácie s ľuďmi. Ľudia často pozorujú naše skutky a slová. Prostredníctvom nich si robia názor o našej osobnosti. Pokiaľ zistia, že rozprávame a žijeme tak, ako nám to vyhovuje, alebo aby sme niečo z toho mali, alebo taktizujeme, alebo sa pridávame k väčšinovému názoru, alebo pritakávame mocnejším od nás, alebo nevieme si svoje presvedčenie obhájiť, tak sa stávame pre nich nedôveryhodnými. Je smutné, keď hovoríme o tom, čo v nás nie je. Vtedy sme tmou. Ak však vybadajú, že je súlad medzi našim presvedčením a našim životom, môžu si nás vážiť a pokladať za dôveryhodných. Rozhovor s nami budú pociťovať ako požehnanie, vypočujú si naše názory a možno príjmu aj rady a povzbudenia. To nemusí byť veriaci v Boha alebo v Krista. Dokonca môžu mať negatívny postoj k Cirkvi. Ak má však dobrý kresťan v sebe čaro dôveryhodnosti, budú radi žiť v jeho blízkosti. Bude pre nich svetlom.

Dôveryhodnosť je spojená s tým, čo sa nazýva morálny profil. Ak sme formovaní evanjeliom, mohli by sme náš profil nazvať aj evanjeliovým. On sa okrem iného prejavuje v mravnom rozmere našej existencie, čo má vplyv aj na komunikáciu. Ak žijeme čestne, ak nie sme otrokmi hriechov a nerestí, ak sa snažíme pracovať na formovaní osobnosti, ak prinášame medzi ľudí lásku, spravodlivosť, odpustenie a pokoj, tak naše komunikačné prejavy budú dôveryhodnejšie a účinnejšie. Nemusia nás všetci obdivovať, ale rozumní a dobrí ľudia nás môžu rešpektovať. Kto sa o to nesnaží, aj keď rozpráva, jeho slová majú menší účinok ako gesta nemého človeka.

Marián Šuráb

„Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte.“ Jn 1, 26).

Toto živé slovo Jána Krstiteľa znie stále. Je to oznam i varovanie „Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte!“ Židia ho nepoznali, ani nespoznali.

Jánovo slovo varuje ďalej, cez všetky časy, i dnes. Ježiš je medzi nami. Koľko? Tisíc rokov. Dvetisíc rokov. Poznáme ho? Chceme ho poznať? Osobne? Ako ho poznám?

Tridsať rokov žil Ježiš uprostred svojich súčasníkov. Najprv pracoval, potom učil. Stretal sa s nimi. Preukazoval im služby. Len niektorí zbadali a uznali jeho veľkosť. A nielen v Nazarete - i v Káne, v Kafarnaume, i pri vzkriesení Lazára.

A my? Kto z nás si naozaj živo všimol Ježišovu prítomnosť v našich dejinách, v našom národe, vo vlastnom živote? Ježiš je tu, je medzi nami - a nás zahľadá taká istá hmla ľahostajnosti, aká zahľadla kedysi jeho súčasníkov v Palestíne. Hoci vieme, že mu ideme v ústrety celým životom a že sa máme s ním stretnúť, keď príde súdiť živých i mŕtvych, tvárime sa, akoby sme mali vážnejšie veci, o ktoré sa musíme starať. No čo je vážnejšie ako Boh, ktorý pre nás toľko vykonal?

„Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte.“ Ako si predstavujeme Boha? Prekvapuje nás znova a znova. Je iný, než si myslíme. Prišiel medzi nás, žil s nami, vložil všetku svoju lásku do tichého života, do práce a modlitby, žil v zhode so susedmi. Ani za tridsať rokov ľudia nezbadali, že je to on. Že by bol svätý život taký nenápadný? A po troch rokoch verejného pôsobenia, po mnohých modlitbách, kázňach a zázrakoch on sám zistí, že situácia sa veľmi nezmenila. Nevedia, kto je, nepoznajú ho. „Taký dlhý čas som s vami... a ešte ma nepoznáte?“ povie vyčítavo Filipovi pri Poslednej večeri.

Ako je to s nami, ľuďmi dneška? Mätie nás skromnosť a nenápadnosť Ježišovho pôsobenia? Mätie nás, že sa dá aj dnes prenasledovať a mlčiť? Sme navyknutí na viac hluku. Máme iné miery. Áno, my vieme urobiť jeden druhému meno, rozkrútiť tlač, rozhlas a z noci do rána urobiť z niekoho veľkého muža, hviezd. Do večera však táto hviezda často zhasne a zapadne.

Ježiš aj popri nemohúcnosti nás veriacich je stále veľký. Stále posväcuje. Nemohol by som si viac a hlbšie uvedomovať, že je medzi nami?

Ján Chryzostom Korec „Rok nad evanjeliom“

NOVÁ MAMA A NOVÝ SYN V nemocnici na chodbe sedí smutná mladá žena. Po lícach jej tečú prúdy slz. Práve zomrelo jej jediné dieťa. Aj keď sa jej hlavná sestra prihovára, žena tupo hľadá do neznáma.

Pani Norisová, všimli ste si toho malého chlapca, ktorý sedel na chodbe hneď vedľa izby, kde ležala vaša dcérka?“

Nie, pani Norisová len pokývala, že si nevšimla. *„Matka toho malého chlapca je mladá Francúzka. Doviezli ju do nemocnice pred týždňom v bezvedomí. Z Francúzska sem prišli asi pred troma mesiacmi. Bývali v starom, ošarpanom jednoizbovom byte. Všetkých príbuzných nechali vo Francúzsku. Tu nepoznali nikoho. Boli len sami dvaja. Tento chlapec chodí sem každý deň a celý deň presedí vedľa jej postele v márnej nádeji, že sa jeho mama prebudí a prihovorí sa mu. Teraz už nemá domov vôbec.“*

Bolo vidno, že pani Norisová už počúva. A tak sestrička pokračuje: *„Pred 15 minútami jeho matka zomrela. Mojou povinnosťou je teraz ísť za tým úbohým chlapcom, ktorý má len sedem rokov, a povedať mu, že je na tomto svete už celkom sám.“* Sestrička na chvíľu zmlkla. Potom sa obrátila priamo k pani Norisovej a jemným, váhavým hlasom sa spýtala: *„Pani Norisová, nešli by ste za ním vy a nepovedali mu to namiesto mňa?“*

Čo sa stalo v niekoľkých nasledujúcich okamihoch, nezabudnem do smrti. Pani Norisová vstala, poutierala si slzy, prišla k chlapcovi a objala ho. Po dlhej chvíli tichého objatia obaja vstali a pani Norisová si odvieďla tohto chlapca bez domova do svojho domova bez dcérky. V tejto ťažkej a smutnej chvíli si obaja uvedomili, že sa stali jeden druhému všetkým!

Jeden gram matky vyváži jeden kilogram kňaza.

_____ španielske príslovie

Sv.František Saleský
25.január

„Lyžička medu priťahuje viac múch ako plný sud octu,“ tento výrok stručne charakterizuje celý život láskavého a optimistického svätca Františka Saleského, ktorý bol aj vynikajúcim rečníkom a neúnavným korešpondentom.

Narodil sa roku 1567 na zámku Sales v Savojsku. Napriek svojmu chatrnému zdraviu prejavoval už v

detstve mimoriadnu inteligenciu. Ako pätnásťročný odišiel do Paríža študovať filozofiu a rétoriku, zaujímala ho však aj teológia. V devätnástich rokoch, ovplyvnený vtedajším kalvínskym učením o predurčení, prekonal ťažkú krízu viery. Myslel si, že ho čaká zatratenie. Z týchto myšlienok ho vytrhlo predsavzatie milovať Boha zo všetkých síl už na tomto svete. Toto nadšenie a optimizmus mu zostali po celý život.

Aby splnil želanie svojho otca, dal sa František na štúdium práva, hoci čoraz viac cítil povolanie do kňazského stavu. Vďaka šikovnosti sa mladému právnikovi rysovala skvelá kariéra a otec sa už začal obzerať po vhodnej neveste pre svojho úspešného syna. No Františka takéto predstavy nelákali a láskavo, ale nekompromisne presvedčil otca o svojej túžbe po kňazstve.

Po vysviacke roku 1593 smerovali jeho cesty do nebezpečného a nehostinného kraja Chablais, ktorý bol hniezdom kalvinizmu. Františkov život sa neraz ocitol v ohrození, Viera však ostala neporušená. Keďže jeho slová padali na neúrodnú pôdu a kázne pred pätnástimi vernými dušami nemali potrebný efekt, siahol svätec po revolučnejšom riešení. Využil svoje novinárske nadanie a evanjelizoval pomocou letákov. Cez deň písal a v noci pripevňoval plagátky na múry a ploty. Jeho nabrúsené pero stredovekého žurnalistu, láskavosť, pochopenie, trepezlivosť a sila argumentov postupne obracali mysle aj srdcia miestnych ľudí. Do roku 1603 pomohol až 25-tisícim inovercov vrátiť sa do Cirkvi.

Úspešný apoštol sa stal ženevským biskupom a zastával tento úrad 20 rokov. Rovnako ako v písaní vynikal aj v úlohe kazateľa a jeho vystúpenia sa stretali s veľkým ohlasom. Vľúdny, no priamy štýl Františkovo rečníckeho umenia oslovil aj vdovu Janu Františku de Chantal, s ktorou v roku 1610 založil rehoľu Navštívenia Panny Márie.

Životný štýl sv. Františka Saleského bol veľmi aktívny. Napísal okolo 6 000 listov, ktoré sa stali základom diela Filotea, čiže „Návod k zbožnému životu.“ Jeho literárne dielo predstavuje 26 zväzkov. Neustála činnosť ho však vyčerpávala, a tak zomrel pomerne mladý vo veku 55 rokov.

Svätý František si vyslúžil povest' ohľaduplného kazateľa, láskavého k hriešnikom, no nekompromisného k hriechom. Pápež Pius IX. mu v roku 1881 udelil titul učiteľa Cirkvi a Pius XI. ho vymenoval za patróna tlače a novinárov.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku